

[P. A. Poulsen.]

lemmer med en redegørelse for forskellen mellem styrelsen af skolevæsenet i de sønderjyske landsdele og i den øvrige del af landet — disse forskelligartede forhold er jo velkendt af ærede medlemmer. Det viste sig hurtigt, da kommissionen havde begyndt sit arbejde, at der var afvigende meninger. Fra de sønderjyske landsdele — og visse medlemmer sluttede sig til tanken dernedefra — holdt man på, at vi så nogenlunde skulle overføre de sønderjyske forhold her til det gamle land, og heroppefra holdt vi på, at vi ikke sådan kunne tage det lige på een gang. Mit partis principielle standpunkt var — og her fik vi tilslutning fra repræsentanten for Den Danske Købstadforening, hr. C. E. Christiansen, som lige er gået ud af dette høje ting, ligeledes fra repræsentanten for De samvirkende Sognerådsforeninger og repræsentanten for de bymæssige bebyggelses forening. Vi stillede forslag om, at der i hver kommune skulle vælges af kommunalbestyrelsen i eller udenfor dens midte en skolekommission på mindst 5 og højst 15 medlemmer, hvoraf henholdsvis 2 og 7 skulle vælges blandt forældre med skolesøgende børn, og at hvert skoledistrikt, såvidt muligt, skulle repræsenteres i skolekommissionen. Vi fandt, at det var den enkleste form. På den måde ville jo også forældrene og hver skole blive repræsenteret i kommissionen. Danmarks Lærerforening ønskede også en skolekommission, hvor et flertal eller eventuelt et mindretal valgtes direkte af forældrene — jeg tror, man kunne have slået noget af dèr —, men så skulle altså alle forældre i kommunen til valg, og det var i al fald noget, jeg var betænkelig ved. Og hvem fik så repræsentationen? Det kunne godt være, at nogle af de små skoler ingen repræsentation fik.

Efter lange og trange forhandlinger nåede vi frem til det kompromis, der er blevet omtalt i dag, og som også det oprindelige lovforslag bar vidne om, nemlig den valgfri ordning. Vi var i kommissionen egentlig glade for, at vi havde fundet frem netop til denne ordning, idet vi syntes, at dèr, hvor man ønskede et skolenævn, skulle man også have det. For det skal være sådan, at sognerådet stikker fingeren i jorden og lugter så nogenlunde hvor det er; og er der virkelig i et sogn ønske om at få et skolenævn, skulle det være en mærkelig kommunalbestyrelse, der ikke ville tillade, at der blev oprettet et skolenævn.

Jeg kan slutte mig til den højtærede undervisningsminister, når han kalder lov-

forslaget for et kært barn; jeg elsker nemlig også barnet — jeg har jo på en måde selv været med til at bringe det til verden i kommissionen. Men der er noget, der hedder, at et kært barn skal tugtes tidligt; derfor synes jeg også, jeg vil ave det en smule, jeg skal nok gøre det med nænsom hånd.

Jeg er rent ud sagt noget irriteret over, at det forslag, som fremkom fra kommissionen, og som vi syntes var et godt forslag — hvad den højtærede undervisningsminister selvfølgelig også gjorde, da han optog det i det lovforslag, det blev fremsat i folkettingen —, er blevet gennemhullet. Jeg er bange for, at loven med den tilføjelse, der nu foreslås, kan komme til at give anledning til unødigt strid. Det er efter min mening så som så, når folk, der er — ja, jeg vil ikke sige kværlanter, men som dog gerne vil have lidt fornøjelse eller lidt ballade, efter at en kommunalbestyrelse har vedtaget, at der ikke skal være noget skolenævn, i kraft af den indførte ændring kan komme og stille krav om et skolenævn. Naturligvis kan et sådant krav også skyldes rent ideale motiver, men det vil nu let kunne give anledning til gnidninger i et sogn, og det er noget af det farligste for skolearbejdet. Beføjelserne og kompetencespørgsmålet kan også volde lidt vanskeligheder, når der er alt for mange om det.

Jeg sad i går ovre i det andet høje ting og hørte på forhandlingen. Der var et æret medlem derovre, der sagde, at det var så underligt med dette lovforslag, for der var ingen, der var rigtig glad for det i den skikkelse, det nu har fået. Jeg hørte godt, at den højtærede undervisningsminister gik lidt i rette med det pågældende ærede medlem, men der er nu noget om det. Nu hørte vi det ærede medlem hr. Stegger Nielsen med en vis klagende stemme sige, at han ville have ønsket, at man var blevet ved det oprindelige forslag. Vi fra vor side er heller ikke rigtig tilfredse med, at man er gået bort fra det — så langtfra; og taler man med partifæller af den højtærede minister, siger de, at de er heller ikke rigtig glade. Den eneste, der er glad — og det trøster mig da lidt, jeg håber, det også kan hjælpe mig lidt over min sorg —, er den højtærede minister, der ser glad ud. Jeg håber, ministeren kan trøste os med den trøst, han selv er blevet trøstet med, for jeg kan ikke finde nogen trøst i det, der her er sket.

Når jeg har sagt dette, vil jeg dog sige, at jeg ikke skal rette nogen bebrejdelse mod den højtærede minister, for jeg ved godt, hvilket pres den højtærede minister har været ude for. Jeg kender det fra den-